

Arrest

nr. 62 107 van 24 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. HANNEN, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerdische vrouw met de Iraanse nationaliteit, geboren in Mahabad en woonachtig te Teheran. Omwille van uw frustraties tegenover het Iraanse regime besloot u samen met uw tweelingzus Meleka Shadfar, uw ongenoegen tegenover dit regime te tonen. Op 16/09/1389 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 7 december 2010 Europese tijdrekening) gingen jullie samen op het dak van jullie woning staan waar jullie slogans tegen het regime riepen. Doordat er weinig mensen op straat waren vielen jullie op. Op een gegeven ogenblik zag u dat mensen jullie aan het filmen waren en jullie gingen terug naar beneden. Even later kwam een buurvrouw jullie waarschuwen dat jullie beter zouden ophouden met dergelijke zaken te doen aangezien haar dochter omwille van dezelfde feiten werd gearresteerd en ondertussen reeds anderhalf jaar gevangen zit. U en uw zus kregen schrik en toen jullie vader thuis kwam besloten jullie hem alles te vertellen. Jullie vader

was ongerust en wist niet wat te doen. Uiteindelijk nam hij jullie mee naar jullie zus Lena die eveneens in Teheran woont. Twee à drie dagen later belden uw ouders naar Lena en vertelden haar dat de autoriteiten de deur hadden ingestampt en hun auto hadden vernield. Tevens hadden ze jullie ouders telefonisch bedreigd. Zo hadden ze tegen jullie vader gezegd dat hij beter zijn dochters kon uitleveren aangezien zij enkele dagen met jullie wilden praten wegens het feit dat jullie gevloekt hadden tegen de geestelijke leider Khamenei. In die periode regelde jullie moeder de verlenging van jullie paspoorten. U en Meleka dienden enkel nog jullie handtekening te zetten. Jullie lieten de paspoorten verlengen aangezien jullie een afspraak hadden gemaakt met de Duitse ambassade voor het verkrijgen van een toeristenvisum omdat jullie graag in Duitsland wilden gaan studeren. In de periode dat jullie bij Lena verbleven gingen jullie ook regelmatig naar de sportclub. Daar vernamen jullie dat vrienden op 25/11/1389 (14/02/2011) wilden deelnemen aan een manifestatie tegen het Iraanse regime. U en Meleka besloten hen te vergezellen. Jullie spraken af met jullie vrienden op het Hafte Tir plein. Jullie vrienden hadden een groene armband en een groene sjaal voor jullie mee. Op de manifestatie verdeelden jullie zakdoekjes gedrenkt in citroen zodat de manifestanten zich konden beschermen tegen traangas. Op Vali Asr aangekomen zagen jullie plakborden met foto's van Khamenei. U en uw zus scheurden de foto eraf en stampten erop. Twee mensen in burger kwamen naar jullie toe. Eén van hen trok aan uw haar en sprak in het Arabisch door zijn walkie-talkie. Hij vroeg om versterking. Daarna kwamen er heel veel mensen bij die jullie sloegen met matrakken. Uw handtas met daarin uw verzekeringsboekje werd van u afgenomen. Jullie vrienden kwamen tussen om jullie te bevrijden. Uiteindelijk slaagden jullie erin te vluchten maar jullie vrienden Hassan Kazemi en Laleh Rahmani werden gearresteerd. Jullie gingen naar het huis van Lena en dezelfde avond nog vertrokken u en Meleka naar een vriend van jullie vader. Gezien u zo hard was geslagen liet u zich behandelen door een therapeut. U kreeg fysiotherapie. U vernam van de moeder van Homa dat ook zij gearresteerd werd. Na twee dagen gingen jullie naar Mahabad waar jullie afwisselend verbleven bij een oom en een tante. Uw zus Meleka ging ook af en toe met jullie ouders logeren bij vrienden van jullie vader. U ging niet mee uit schrik. In die periode vernam u dat de autoriteiten jullie appartementsdeur geopend hadden, graffiti op de muren gespoten hadden en verscheidene zaken hebben vernield. Daarna besloten jullie het land te verlaten. Met uw ouders gingen jullie naar Arbil, Irak en vandaaruit werden jullie vergezeld door jullie oom Nabi uit Duitsland die jullie via Istanboel naar België bracht alwaar jullie op 24 maart 2011 onderschept werden op de luchthaven van Zaventem waar jullie dezelfde dag nog asiel hebben aangevraagd. Na jullie vertrek uit Iran vernam u van uw moeder dat jullie vader gearresteerd werd en in de gevangenis Evin verblijft. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw Iraans paspoort, een kopie van uw Iraans boekje van burgerlijke stand (shenasnameh), een kopie van uw nationale kaart (Karte-e Melli), een internetartikel betreffende een aanval van leden van een Koerdische verzetsbeweging op agenten van de Niru-ye Entezami.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw tweelingzus Shadfar Meleka (O.V. 6.788.192). In het kader van haar asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs van de door u ingeroepen feiten hebt aangebracht. Toen u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u in het bezit was van enig bewijs dat uw relaas zou kunnen staven, repliceerde u dat uw vrienden foto's en films van jullie deelname aan de manifestaties in Iran doorstuurden naar de website van de groene beweging. Zij maakten hiervoor gebruik van filterbrekers. Gevraagd naar het adres van deze websites diende u het antwoord schuldig te blijven. Bovendien hadden jullie alle foto's en films die bij jullie thuis lagen gewist uit veiligheidsoverwegingen (CGVS p. 9). Toen u later in het gehoor gevraagd werd hoe deze foto's en films bij jullie thuis en op de websites terecht kwamen, gezien u na de deelname aan de manifestatie uw vrienden niet meer gezien en/of gehoord hebt, paste u uw verklaringen aan. U beweerde plots dat uw zus Lena misschien foto's en films heeft, dat jullie bij haar thuis waren en jullie de foto's en films met jullie GSM hebben genomen. Direct daarna beweerde u dan weer dat u geen foto's en films op de website heeft gezet en uw vrienden evenmin. U zei dat het misschien uw familie was, of toch uw vriendin Homa die pas later gearresteerd werd (CGVS p. 19). Geconfronteerd met uw eerdere versie van de feiten wijzigde u nogmaals uw verklaringen en zei u dat u had opgevangen dat uw vrienden zo'n zaken deden en dat uw ouders recentelijk hadden laten weten dat jullie op internet te zien zijn (CGVS p. 19).

Ook uw zus Ladan werd gevraagd naar bewijsdocumenten. Zij verklaarde dat zij zichzelf gezien had op de BBC. In dit verband stelde ze tevens dat zij met zekerheid een foto van zichzelf op de manifestaties kan bekomen aangezien zij zelf dergelijke foto, via bluetooth, had doorgestuurd naar jullie zus Lena (CGVS Ladan p. 10 & p. 20).

Uiteindelijk werd jullie gevraagd deze foto en het webadres van de website waarop jullie te zien zijn door te sturen naar het Commissariaat-generaal. Jullie kregen hiervoor twee dagen de tijd. Hoewel u ten stelligste beweerde dat u op het internet te zien bent en uw zus Ladan ervan overtuigd was dat zij een foto van zichzelf, genomen tijdens de manifestatie, kon bekomen dient evenwel vastgesteld te worden dat de vooropgestelde termijn van twee dagen intussen reeds ruimschoots overschreden is en dat jullie tot op heden (15/04/2011) nog steeds nagelaten hebben de voornoemde documenten aan het Commissariaat-generaal over te maken. Via jullie advocaat lieten jullie wel weten dat jullie moeder zich genoodzaakt zag alle documenten te vernietigen. Naast het feit dat het compleet onaannemelijk is dat jullie moeder de enige bewijzen in jullie zaak vernietigd heeft is deze uitleg ook geen verklaring voor het niet neerleggen van de webadressen waarop u te zien bent. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen op ernstige wijze.

Uw geloofwaardigheid komt tevens verder op de helling te staan door een aantal ongerijmdheden, inconsistenties en merkwaardigheden in uw opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw zus Ladan.

Zo verklaarde u dat uw ouders met de taxi op bezoek kwamen toen jullie bij jullie zus Lena verbleven, en dat ze vertelden dat de autoriteiten waren langsgekomen op zoek naar u en uw zus. U verklaarde hierbij dat jullie in die periode geen telefonische contacten hadden met jullie ouders (CGVS p. 13). Uw zus Ladan verklaarde echter dat jullie ouders Lena hadden opgebeld om te zeggen dat de autoriteiten waren langsgekomen op zoek naar jullie beiden. Zij kon niet vertellen of u ook met jullie ouders had gesproken aangezien zij op het moment van het telefoongesprek in bad zat (CGVS Ladan p. 14-15). Voorts verklaarde u dat jullie op de manifestatie een hoofdband en een armband droegen. Homa droeg een sjaal rond haar schouders. Gevraagd of jullie dan ook een groene sjaal droegen antwoordde u eerst ontkennend om direct daarna uw verklaringen te wijzigen en te verklaren dat u eigenlijk niet meer weet of u en uw zus nu een groene sjaal rond de schouders hadden. Voorts verklaarde u hieromtrent dat jullie deze groene spullen mee hadden gebracht van thuis. Jullie hadden immers stukken van groene kleren gescheurd. De groene armband had u in de sportwinkel gekocht. Waar uw zus haar armband had gehaald wist u niet (CGVS p. 15-16).

Uw zus Ladan daarentegen verklaarde dat jullie beiden een groene armband om hadden en beiden ook een groene sjaal rond de schouders hadden gewikkeld. De groene spullen hadden jullie gekregen van vrienden die deze meegebracht hadden naar de manifestatie (CGVS Ladan p. 16). Daarenboven verklaarde u dat u en uw zus veel geslagen zijn op de manifestatie. Waar uw zus verklaarde dat zij, in de periode dat jullie bij de vriend van jullie vader logeerden, fysiotherapie heeft gehad (CGVS Ladan p. 17), verklaarde u uitdrukkelijk dat u noch uw zus, fysiotherapie hebben gehad. Jullie zouden ook niet meer buiten zijn gegaan in de periode dat jullie bij de vriend van uw vader verbleven (CGVS p. 16-17). Verder is het ook bevreemdend dat u in eerste instantie verklaarde dat jullie, in de periode dat jullie in Mahabad verbleven, afwisselend logeerden bij jullie tante, oom en kennissen van uw vader (CGVS p. 6). U repte met geen woord over het feit dat u en uw zus soms niet bij elkaar waren. Uw zus Ladan verklaarde dat jullie afwisselend logeerden bij jullie oom en tante. Gevraagd of jullie ook elders logeerden ontkende zij uitdrukkelijk (CGVS Ladan p. 9). Zelfs toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd of jullie nog op bezoek zijn geweest bij vrienden van jullie vader ontkende ze wederom en repte evenmin met een woord over het feit dat u wel nog op bezoek ging bij vrienden van jullie vader (CGVS Ladan p. 9). Na de pauze, nadat u en Ladan met elkaar hadden gepraat, verklaarden jullie plotseling allebei dat u, samen met uw ouders, bij de kennissen van uw vader ging maar dat Ladan, uit schrik, niet mee ging (CGVS p. 17; CGVS Ladan p. 20).

Verder is het absoluut niet aannemelijk dat jullie nog deelnamen aan een manifestatie tegen het regime terwijl jullie na de activiteiten op het dak van jullie woning zo bang waren dat jullie onderdoken bij familie. Vooral gezien het algemeen bekend is dat de autoriteiten beelden maken (foto, film) van deelnemers aan dergelijke manifestaties en dat er steeds manifestanten worden opgepakt.

Ook het feit dat jullie, nadat de autoriteiten reeds op zoek waren naar jullie beiden, nog bij deze autoriteiten zijn geweest om jullie paspoort te verlengen is op zijn minst bevreemdend te noemen. Geconfronteerd met deze feiten verklaarden jullie dat jullie in die tijd enkel op gezicht geïdentificeerd waren, de autoriteiten jullie naam nog niet kenden en het huis waarin jullie woonden een huurhuis was en de ordediensten er bijgevolg van uitgingen dat het huis bewoond werd door de eigenaar (CGVS p. 14; CGVS Ladan p. 16). Deze uitleg houdt geen steek, temeer daar jullie zelf verklaarden dat de ordediensten naar jullie vader hadden gebeld met de mededeling dat hij zijn twee dochters diende uit te leveren. Ook het feit dat jullie datzelfde paspoort met de post laten opsturen naar jullie onderduikadres, met name naar het huis van jullie zus Lena is op z'n minst bevreemdend te

noemen (CGVS p. 15). Daarenboven lieten jullie ook niet na om, na 25/11/1389 (14 februari 2011), de dag dat de autoriteiten, volgens jullie verklaringen jullie identiteit achterhaald hadden, naar de Duitse ambassade te gaan om te informeren naar jullie visumaanvraag (CGVS p. 14; CGVS Ladan p. 8), wat erop wijst dat jullie toen nog steeds van plan waren het land op legale wijze te verlaten. Dat jullie ondanks het feit dat jullie vreesden net zoals jullie vrienden gearresteerd te worden, nog steeds van plan waren op legale wijze Iran te verlaten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Het feit dat er aan jullie beweerde problemen geen geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit jullie bijzonder gebrekkige kennis betreffende de problemen die jullie vader zou hebben gekend na jullie vlucht uit Iran. Zo verklaarden jullie weliswaar dat jullie vader gearresteerd was en in de gevangenis verblijft maar konden jullie echter geenszins zeggen wanneer, waar en door wie jullie vader gearresteerd werd noch of hij reeds in beschuldiging was gesteld (CGVS p. 3, 19; CGVS Ladan p. 3, 4). U had voorts geen enkel idee of uw moeder uw vader al gezocht had en bijgevolg wist u evenmin in welke gevangenis uw vader momenteel verblijft (CGVS p. 3-4). Echter, uw zus Ladan verklaarde dat jullie moeder had gezegd dat jullie vader in Evin verblijft (CGVS Ladan p.4). Het is compleet ongeloofwaardig dat, indien uw vader daadwerkelijk gearresteerd zou zijn, slechts één van jullie beiden zou weten dat hij in Evin verblijft. Ook over het lot van jullie gearresteerde vrienden tasten jullie volledig in het duister. Jullie verklaarden dat jullie vriend Hassan Kazemi en jullie kennis Laleh Rahmani gearresteerd werden tijdens de betoging toen zij jullie beiden hielpen te ontsnappen uit de handen van de autoriteiten. Jullie konden echter niet zeggen in welke gevangenis zij verblijven, of zij bezoekrecht hebben noch of zij reeds in beschuldiging zijn gesteld (CGVS p. 6; CGVS Meleka p. 6-7). Van Alireza had u helemaal geen nieuws (CGVS p. 19).

Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte en zich hierover ook niet diepgaand en grondig geïnformeerd heeft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn /haar vluchtrelaas. Het geheel van bovenstaande van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De kopieën van de eerste pagina van uw paspoort, van uw boekje van burgerlijke stand en van uw nationale kaart bevestigen uw identiteit en afkomst, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. In het internetartikel worden jullie namen niet vermeld. Het handelt over een aanval van leden van de Koerdische verzetsbeweging PJAK op agenten van de Niru-ye Entezami en heeft bijgevolg geen enkele link met de door u aangehaalde feiten. "

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

De kopieën van de eerste pagina van uw paspoort, van uw boekje van burgerlijke stand en van uw nationale kaart bevestigen uw identiteit en afkomst, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster baseert haar asielaanvraag volledig op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door haar tweelingzus S. M.. Ook het verzoekschrift gaat uit van dezelfde middelen.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 62 106 van 24 mei 2011 aan verzoeksters tweelingzus de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2.1. Verzoeksters gaan niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing en trachten deze stuk voor stuk te weerleggen. Verzoeksters wijzen erop dat alle foto's en films uit veiligheidsgronden

vernietigd moesten worden. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat er een manifestatie plaatsvond in Teheran en dat blijkt ook uit een bij de verzoekschriften gevoegd stuk. Verzoeksters kunnen niet verstaan waarom de vernietiging door de moeder van de foto's de deelname aan de manifestatie ongeloofwaardig maakt, terwijl dit uit veiligheidsgronden meer dan begrijpelijk is. De beoordeling van de geloofwaardigheid gebeurde volgens verzoeksters alleen op basis van details, terwijl alle essentiële punten geloofwaardig zijn. Verzoeksters verwijzen naar een aantal punten in hun verklaringen die volledig eensluidend zijn. Volgens de verzoekende partijen is het ontbreken van foto's van de deelname aan de manifestatie net een bewijs van de vrees van verzoeksters. Ook de ongerijmdheden m.b.t. sommige details wijzigen niets aan die vaststelling. De verklaringen van verzoeksters zijn in de essentiële punten oprecht en coherent en zijn niet in strijd met algemeen bekende feiten, zoals blijkt uit een bij het verzoekschrift gevoegd stuk en uit Europese rechtspraak.

Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen wijzen verzoeksters erop dat zij een verschillend karakter hadden en een verschillende relatie met hun vrienden en dat zij ook niet altijd samen waren en dus de situaties anders ervaren. De essentiële punten zijn echter dezelfde en dus ook geloofwaardig.

Verzoeksters achten de motivering omtrent hun contacten met de autoriteiten om paspoorten te verkrijgen niet redelijk, omdat het bekend is dat mensen die Iran niet legaal verlaten vervolgd en gearresteerd worden als ze terugkeren. Het contact met de Duitse ambassade was niet gevaarlijk omdat het geen autoriteiten van het regime zijn. Ook het contact met de autoriteiten na het eerste protest was niet gevaarlijk omdat de autoriteiten die zich met de paspoorts bezighouden honderden mensen per dag zien en dus niet in contact staan met de politie.

Verzoeksters verwijzen vervolgens naar de definitie van een vluchteling zoals opgenomen in de Conventie van Genève, naar de algemene situatie voor de Koerdische minderheid in Iran en naar het feit dat zijzelf werden geslagen en hun vrienden werden gearresteerd. Zij verwijzen daartoe ook naar stukken die aan de verzoekschriften worden toegevoegd. Verzoeksters menen dan ook dat zij voldoen aan de criteria van art. 1, A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2. De asielaanvraag van beide verzoeksters werd afgewezen op grond van het feit dat (i) zij geen begin van bewijs kunnen neerleggen over de door hun ingeroepen feiten, (ii) hun relaas gekenmerkt wordt door een aantal ongerijmdheden en inconsistenties, (iii) de vaststelling dat zij nadat de autoriteiten reeds naar hun beiden op zoek waren, zich nog bij de overheden aanboden om hun paspoorten te laten verlengen, (iv) zij in het ongewisse zijn over het lot van hun gearresteerde vrienden en hun kennis betreffende de problemen die hun vader zou hebben gekend zeer gebrekkig is en (v) de door hen neergelegde documenten aan deze vaststellingen niets kunnen wijzigen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, de verzoeker moet ook – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). De Raad stelt vast dat wat de bewijzen ter staving van haar asielaanvraag betreft verzoekster haar verklaringen voortdurend aanpast om uiteindelijk te besluiten dat haar ouders lieten weten dat ze op internet te zien zijn, “hier en daar” (gehoorverslag, 19). Verzoeksters zus verklaarde dan weer dat zij zichzelf gezien had op de BBC en zij stelde zelfs dat ze met zekerheid een foto van zichzelf op de manifestaties kan bekomen aangezien zij zelf dergelijke foto, via bluetooth, had doorgestuurd naar haar zus Lena (gehoorverslag, 10, 20). Verzoeksters kregen twee dagen de tijd om deze foto en het webadres van de website waarop zij te zien zijn door te sturen aan het Commissariaat-generaal, maar zij bleven daartoe tot op heden in gebreke. Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat de moeder van verzoeksters een aantal bewijzen vernietigd heeft dan nog kan worden vastgesteld dat verzoeksters nalaten het webadres van de website waarop ze te zien zijn, neer te leggen. De Raad sluit zich aan bij de verwerende partij waar deze stelt niet goed te kunnen inzien hoe het ontbreken van bewijsstukken de vrees van verzoeksters net zou aantonen, zoals in de voorliggende verzoekschriften wordt beweerd.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden volgt de Raad verwerende partij waar deze stelt dat deze duidelijke feitelijkheden betreffen (zoals het al dan niet hebben van telefonische contacten met hun ouders, het feit of ze al dan niet fysiotherapie gekregen hebben...), die geenszins verklaard kunnen worden door een verschil in karakter tussen verzoeksters of door het op een verschillende manier ervaren van de situatie. Ook het feit dat zij een verschillende relatie hebben met hun vrienden en dat zij niet altijd samen waren kan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verklaren. De vraag of verzoeksters al dan niet altijd samen waren is zelfs één van de vastgestelde tegenstrijdigheden. De vastgestelde tegenstrijdigheden hypothekeerden bijgevolg op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de verklaringen.

De verklaring van verzoeksters dat zij het land legaal wilden verlaten uit angst om bij terugkeer naar Iran vervolgd te worden wegens illegale uitreis is niet ernstig. Indien verzoeksters werkelijk vreesden door de autoriteiten gearresteerd te worden, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij in eerste instantie trachtten het land heelhuids te verlaten in plaats van zich zorgen te maken over een latere terugkeer. Het ongefundeerde betoog van verzoeksters dat de autoriteiten die de paspoorten uitleveren niet in contact staan met de politie, doet niets af aan het gegeven dat een internationaal paspoort door de officiële instanties wordt uitgereikt en dat moeilijk kan ingezien worden waarom de officiële instanties een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij viseren. Helemaal ongeloofwaardig is de vaststelling dat verzoeksters het paspoort met de post laten opsturen naar hun onderduikadres. Deze vaststellingen wijzen op een houding die geenszins verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar verzoekster ten slotte verwijst naar de algemene situatie van de Koerdische minderheid in Iran en hiertoe een aantal stukken (stukken 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 en 10) toevoegt aan haar verzoekschrift merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeksters blijven hierover in gebreke (RvS van 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS van 15 december 2004, nr. 138.480). Hoe dan ook, bij het bestaan van een ongeloofwaardig relaas is de commissaris-generaal niet verplicht onderzoek of toetsing te verrichten naar de toestand van het land van herkomst. De actuele situatie in het land van herkomst dient slechts nader te worden onderzocht indien het relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen in casu niet het geval is (RvS van 29 september 2004, nr. 135.540).

Bij brief van 6 mei 2011 brengen verzoeksters een nieuw stuk bij. Het betreft een kopie van een dagvaarding die hen door hun oom werd opgestuurd. Verzoeksters zouden al in april voor een rechtbank moeten verschijnen wegens beschuldiging "in verband met compagnievoering tegen het regime en samenwerking met de kettiersgroepen". Daargelaten de vaststelling dat verzoeksters nooit eerder melding hebben gemaakt van het bestaan van dit stuk d.d. 16 mei 2011 dat werd opgesteld vóór hun vertrek uit Iran op 24 mei 2011, stelt de Raad vast dat verzoeksters ter terechtzitting verklaren niet in de mogelijkheid te zijn het originele document voor te leggen. De Raad hecht echter geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Het document vermag derhalve niet de geloofwaardigheid van het relaas herstellen.

2.4 Verzoeksters menen eveneens de voorwaarden te vervullen om de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen. De beslissingen van het Commissariaat-generaal zouden slechts verwijzen naar de verschillende 'tegensprekelijkheden' zonder dat er een analyse 'van de omstandigheden met betrekking tot de wettelijke bepalingen word[t] gedaan'. Verzoeksters verwijzen naar bij de verzoekschriften gevoegde stukken waaruit blijkt wat verzoeksters te wachten staat bij terugkeer naar Iran, omdat ze geen bewijs hebben van een legaal verlaten van België. Verzoeksters verwijzen eveneens naar rechtspraak van het EHRM en naar een internetartikel, waaruit blijkt dat verzoeksters bij een gedwongen terugkeer naar Iran het risico lopen op een schending van artikel 3 EVRM.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ireland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162).

Verzoeksters voeren aan dat zij bij terugkeer zware gevangenisstraffen riskeren omwille van hun illegaal vertrek. Zij verwijzen hiervoor naar een aantal rapporten toegevoegd aan het verzoekschrift. Uit deze

rapporten blijkt dat personen die illegaal het land zijn uitgereisd bij terugkeer worden aangehouden en ondervraagd. Slechts wanneer vaststaat dat de betrokkene het land illegaal is uitgereisd op het ogenblik dat hij een procedure had lopen voor een Iraanse rechtbank of indien vaststaat dat hij om een of andere reden in de negatieve aandacht van de overheden staat riskeert hij/zij een gevangenisstraf in functie van de ten laste gelegde feiten. Nergens uit deze rapporten blijkt dat er gevangenisstraffen worden opgelegd louter en alleen omwille van een illegale uitreis. Hoe dan ook kan worden vastgesteld dat verzoeksters beiden in het bezit waren van een legaal paspoort. Ter terechtzitting bevestigen verzoeksters dat dit legale paspoort eveneens voorzien was van een uitreisvisum zodat er van een illegale uitreis in casu geen sprake is.

Voor zover verzoeksters zich steunen op de feiten aan de basis van hun relaas om aan te tonen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet dient erop gewezen te worden dat het duidelijk is dat hiervoor zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoeksters kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Verzoeksters brengen geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Iran van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen".

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER